LA ORA FOTBALULUI

ATUNCI, LA „FLORIDA"...

27 OCTOMBRIE 1968.. Holul hotelului „Florida" din Lisabona. Meciul s-a terminat de aproape o oră... Jucătorii noștri par sfîrșiți... Dinu fixează un afiș de companie aeriană... Dobrin privește strada printr-o perdea de mătase... Pojoni își izbește, la răstimpuri, genunchiul cu pumnul. Gergheli gesticulează fără partener...

Toată lumea tace... Doar Angelo Niculescu vorbește cu „Ciogli"-baci Vogl... Se uită la Coman. Îi zîmbește amar: se gîndește la acel gol miraculos de la 35 de metri...

Mă plimb fără nici un scop prin hol. Îl bat ușor pe umăr pe Pîrcălab, dar simt imediat falsitatea gestului. De altfel, Pîrcălab nu reacționează în nici un fel.

Într-un colț al barului, la o masă, Ballabio, antrenorul echipei Elveției, și Waldo Hottiger, de la *Blick*-ul din Zürich. Ballabio mă roagă să iau loc... Mă supun.

Tăcere. Primul vorbește Waldo: *„Sînt uluit de cele întîmplate. Ați jucat slab... Și ce mare ocazie ați pierdut! Astăzi, Portugalia..."* Îl întrerupe Ballabio: *„Lasă asta, Waldo!..."* Apoi, către mine: *„Ce rost mai are, acum, să dezgropăm morții! Toate astea se vor scrie mîine... și poimîine... și așa mai departe... pentru că ziarele tot trebuie să apară..."* Îl întrerup: *„Spune-mi, te rog, herr Ballabio, de ce am pierdut, totuși, jocul cu Portugalia?"* Ballabio își privește whisky-ul, ca o fată care încearcă să-și vadă în pahar logodnicul: *„Ți-aș putea răspunde în mai multe feluri... Un antrenor are, oricînd, în buzunar, o cartotecă întreagă pentru ziariștii curioși, mai ales cînd pielea lui nu e în joc... Eu, însă, nu voi apela la această cartotecă... În schimb, am să te rog, din suflet, ceva. Și te mai rog să transmiți asta și celorlalți cronicari..."* *„Spune, herr Ballabio!... Mă faci curios. Nu văd ce m-ai putea ruga astă-seară, cînd totul pare pierdut pentru noi".*

Ballabio a ridicat pahărelul de whisky, parcă pentru a da mai multă greutate cuvintelor care aveau să vină. L-am ridicat și eu... L-a ridicat și Waldo. Și Ballabio s-a hotărît greu, cu o oarecare emoție: *„Te rog mult, mult de tot... Nu scrie rău despre echipa României..."*

Am băut, cu toții, pahărelul de whisky. Și cu asta, discuția noastră din holul hotelului „Florida" s-a încheiat...

L-am revăzut pe Ballabio la București, imediat după 2—0. Înconjurat de ziariști. Era congestionat... Răspundea aproape mecanic. Probabil că făcea apel la cartotecă... Pe neașteptate, m-a văzut printre capete. M-a recunoscut. Și-a rupt imediat fraza, și aproape că mi-a strigat: *„Ți-aduci aminte, atunci, la Florida?"* Avea, în glas, mîndria omului care privise dincolo de seara posomorită din holul hotelului portughez.

★

Și iar s-a întîmplat să ne întîlnim... La Lausanne... Meciul se terminase... Era aproape 11 noaptea... Ballabio scăpase de încercuirea cronicarilor și a fotoreporterilor care doreau să-i prindă toate ridurile adîncite de înfrîngere...

L-am văzut ieșind prin mica ușă a jucătorilor... Un om oarecare... Era într-un trening roșu... Avea un prosop în jurul gîtului... Spectatorii, care părăseau ultimii tribunele, îl priveau stingheriți. Unul singur a strigat: *„Eh, și-acum, Ballabio, poți să te arunci în bazinul de colo!"*

Ballabio n-a întors capul. A zîmbit. La doi pași, lîngă autobuz, îl aștepta soția sa care auzise, și ea, invitația suporterului necunoscut.

Am urcat în autobuz. Elvețienii nu păreau prea afectați. Ballabio a început să rîdă. Un rîs nervos, desigur. Un rîs care însoțea cuvintele rostite în București, sub tribunele stadionului „23 August": *„Ți-aduci aminte, atunci, la Florida?"*

Seara am fost la *cocktail*-ul echipelor Elveției și României. A vorbit președintele Federației elvețiene de fotbal. Mi-a plăcut mult calmul toastului. Părea că nu s-a întîmplat nimic. Mai mult, președintele a ridicat paharul și pentru Erwin Ballabio, *„omul a cărui muncă nu poate fi etichetată în funcție de inspirația de moment a lui Quentin sau de piciorul întîrziat al lui Michaud."*

Ballabio ținea în mînă o cupă de șampanie. A dus-o la gură. A gustat. S-a strîmbat un pic. Era amară. Fotbalul, marele făcător de minuni, cunoaște taina tuturor metamorfozelor.

Și iar ni s-au încrucișat privirile. Eram departe unul de altul. Ballabio a scos o garoafă dintr-un vas de pe masă, și mi-a făcut semn. Părea să spună:

„Ți-aduci aminte, atunci, la Florida?"

Ioan CHIRILA

„Intermezzo" de familie cu Dan Coe, cu soția fundașului rapidist și cu micuța Dana, fetița lor, cea care ar fi trebuit să fie... Dan junior! Adevărul este că mult și-a dorit „șesarul" naționalei un fiu, un fotbalist, un giuleștean...

Dar n-a fost așa — și se zice că la aflarea veștii că are o fetiță, Dan n-ar fi fost prea supărat, exclamînd cu stoicism: „Ce să-i faci, dacă n-a fost băiat, nu putea să fie decît... fată!?

Cine știe, poate echipa de volei sau de handbal a Rapidului și-a cîștigat o viitoare titulară!?

„Perla Mozambicului", Eusebio, înconjurat de patru grații. Cînd această frumoasă imagine — semnată de confratele portughez Nuno Ferrari — ne-a parvenit la redacție, pe spatele ei scria, cu litere de-o șchioapă: „ghiciți cînd a fost realizată această fotografie?" Zadarnic ne-am bătut capul. Întrebarea confratelui lusitan rămînea fără răspuns. În cele din urmă, însă, cineva „ne-a lămurit": „Nu știu cînd s-a pozat Eusebio așa de zîmbitor... Dar sînt convins că nici un fotoreporter din lume nu va reuși să surprindă o asemenea secvență... duminică seara!"

Așa să fie? Ce zici, Dane?

P.S. Ulterior am aflat că imaginea cu pricina a fost surprinsă în ziua în care Eusebio a semnat un nou contract cu Benfica.

„BĂIEȚI, NOI SÎNTEM GATA!"

Spicuiri din ultimele telexuri, telegrame și scrisori sosite la redacție

... Duminică, 12 octombrie. Așadar, a sosit ziua mult așteptată. Stimați cititori, din momentul cînd veți parcurge aceste rînduri vă propunem să începeți... numărătoarea inversă. Deci, mai sînt 8 ore, 7, 6, 5, 4...

Timpul zboară ca o nălucă. Iată de ce ieri telegramele și telexurile au înlocuit, în mare măsură, plicurile poștale obișnuite. Autorii rîndurilor trimise în ultimul moment la redacție au ținut să prindă „ora de calandru" pentru a transmite componenților echipei naționale noi îndemnuri, succes și (se putea, altfel?)... sfaturi.

Colectivul de muncă al Uzinei de autoturisme Pitești și membrii asociației sportive „Dacia": „Alături de toți iubitorii fotbalului, vă dorim din toată inima succes deplin în importanta confruntare sportivă la care luați parte în această duminică de toamnă. Constructorii primului autoturism românesc își exprimă deplina convingere că reprezentanții fotbalului nostru își vor uni forțele și cu... zeci de cai putere, precum autoturismele noastre, vor străbate cu succes „drumul de 90 de minute" care-i desparte de marea victorie. Împreună cu mii de iubitori ai fotbalului, vom fi alături de voi, fie în tribunele marelui stadion „23 August", fie în fața micului ecran, și toți, la unison, vom striga **„Hai România!", „Hai băieți!"** Nu uitați că alături de voi, cu inima și cu gîndul, se află 20 000 000 de oameni".

Întreprinderea de combustibil, Odorhei: „Toți salariații unității noastre vă doresc din suflet mult succes. Băieți, începeți această mare confruntare dăruindu-vă toate capacitățile voastre fizice, tehnice și tactice fără menajamente. Nu dați posibilitate adversarului să acționeze. Aveți toate posibilitățile să fiți acei ce vor da tonul în marele meci al fotbalului românesc".

Andrei Gheorghe, Fălticeni: „Fundași centrali, atenție la Eusebio. Prin calitățile voastre, faceți ca această stea... să nu strălucească la București".

P. Stoicescu, C. Dinu, M. Stoica, L. Bratu, Fl. Dinu, R. Stoicescu — Brăila: „Azi are loc o confruntare de mare importanță pentru fotbalul românesc, așteptată cu nerăbdare de cei ce iubesc acest sport, din România. Din toată inima vă dorim succes, băieți! Luptați cu dîrzenie pentru prestigiul patriei. Adresăm cu această ocazie îndemnul nostru publicului spectator de a avea o participare activă pe toată durata meciului în făurirea marii victorii. Locuitorii orașului de la Dunăre, chiar dacă se află la cîteva sute de kilometri, vor fi aproape de jucătorii, antrenorii și publicul spectator, aflat pe stadionul al cărui nume este un simbol pentru întregul popor: „23 August".

N. Ianculescu, Ploiești: „Băieți, noi, spectatorii, sîntem gata! Din marele inel de beton se vor ridica glasurile noastre în dorința fierbinte de a încerca să vă dăm aripi și forțe sporite. **„Hai România!"** va fi pe buzele tuturor".

Mihai Agafiței, comuna Dobirceni, județul Botoșani:

Dragi fotbaliști, echipa feminină de fotbal a județului Brașov vă dorește victorie în meciul cu Portugalia. Vrem să mergeți la Mexic.

„De aici, din mica noastră comună, trimitem aceste rînduri însoțite de gîndurile și dragostea noastră. Dragi sportivi, nu precupețiți nici un efort pentru dobîndirea unui succes pe care fotbalul românesc îl așteaptă de atîta vreme. Avem încredere în voi. 28 de tineri din comună vom fi prezenți la întîlnirea voastră. Dați-ne prilejul ca la înapoierea pe meleagurile natale să avem ce povesti consătenilor noștri. Să le vorbim despre victoria obținută, despre fotbalul practicat de voi, despre dorința fierbinte ce v-a animat din primul pînă în ultimul minut de a fi la înălțimea așteptărilor noastre".

★

...La ora cînd aceste rînduri au luat drumul tipografiei, telexul din redacție încă mai bătea. Telefoanele sunau de zor. Oameni de profesii și vîrste diferite urau succes echipei naționale și cereau noi amănunte, interesîndu-se de jucători. Tuturor le spunem că băieții se simt bine, sînt dornici să se comporte pe măsura căldurii cu care sînt înconjurați.

Dar, stop! Peste cîteva ore va începe marea partidă. La înapoierea în redacție am fi foarte bucuroși ca telexul să ne transmită din toate colțurile țării felicitările adresate echipei pentru victoria obținută.

Constantin ALEXE

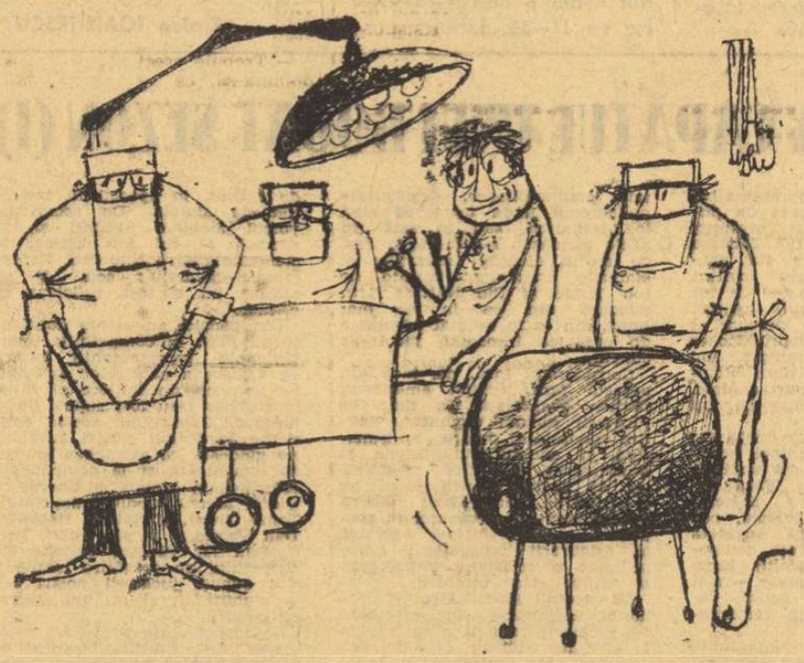

Fără cuvinte ...dar cu portughezi

N. CLAUDIU

PRELIMINARIILE, CU NIMIC MAI PREJOS CA TURNEUL FINAL!

Cît de strîmt a ajuns cadrul celor 16 echipe calificate la turneul final al **„Cupei Jules Rimet"** (de fapt 14, întrucît deținătoarea Cupei și țara organizatoare sînt prezente din oficiu) o dovedește și o recentă propunere a federației iugoslave care vizează organizarea, în anul viitor, a unui campionat mondial al... echipelor-rezervă, destinat celor care au ratat calificarea pentru Mexic '70. Și numai o trecere în revistă a eventualilor participanți dovedește că lupta din faza actuală a preliminariilor a atins o cotă valorică, competitivă și pasională, cu nimic mai prejos decît cea a turneului final. **Cehoslovacia** sau **Ungaria,** tradiționale participante la aceste turnee și ambele vicecampioane ale lumii la ediții precedente (prima în **Chile** — 1962, secunda în **Elveția** — 1954), **Suedia** sau **Franța** (de asemenea medaliate la C.M.), **Spania** (cîștigătoarea **„Cupei Europei"**), **Argentina, Portugalia** (locul III la „World Cup") sau **Elveția** (pînă în prezent participantă la toate turneele finale postbelice), **Iugoslavia** — sînt cîteva nume prestigioase din soccerul internațional care ar putea anima o asemenea competiție. Și credem că n-ar fi de loc o concurență neloială cu **„Cupa Jules Rimet"**, întrucît popularitatea imensă a balonului rotund, dorința aprigă a spectatorilor de a topi în același creuzet performanța cu spectacolul, nu mai poate fi satisfăcută cu sistemul eliminatoriu al marilor competiții care debarcă (prea repede, pentru suporteri) multe echipe cu veleități.

Și parcurgînd cele opt grupe europene ale preliminariilor, constați că doar în grupa a VI-a conturile s-au încheiat, ce-i drept printr-o surpriză de proporții: calificarea **Belgiei** în dauna **Iugoslaviei.** În rest, liniștea dinaintea furtunii a trecut și valurile încep deja să scufunde corăbiile multor speranțe. **Cehoslovacia** și **Ungaria** așteaptă, fiecare, surprizele **Irlandei** sau **Danemarcei** pentru a evita meciul de baraj dintre ele (grupa a II-a), **Italia** (cu dopingul moral al milanezilor, prezumtivi campioni intercontinentali) așteaptă manșa decisivă, pe teren propriu, cu echipa **R. D. Germane** (grupa a III-a), „noul val" al lui **Kacialin** abordează cu calm dubla întîlnire cu **Turcia** (grupa a IV-a), **Franța,** mizînd pe **Reveli** („mansieur quatre buts") își încearcă ultima șansă în fața **Suediei,** principală favorită (grupa a V-a), **Uwe Seeler,** revenit în ceasul al 12-lea, încearcă racordul decisiv cu **Gerd Müller** pentru a învinge **Scoția** și a-și conduce astfel, din nou, echipa la C.M. (grupa a VII-a), iar în ultima grupă europeană, nici tabelele de logaritmi n-au putut încă oferi o soluție, **Olanda, Bulgaria** și **Polonia** nereușind încă o desprindere decisivă din pluton.

America Latină și-a spus cuvîntul. Europa își amînă încă decizia pînă la termenul limită, atunci cînd cei cu nervii mai tari, cu armătura tehnico-tactică cea mai redutabilă, vor putea invoca, în sfîrșit, zeița de aur a Cupei lumii.

Preliminariile actualei ediții a C.M. rivalizează ca valoare în sine și interes general cu turneul final și o eventuală (și mult dorită!) calificare a **României** la **Mexic '70,** va dobîndi un plus de prestigiu în acest context.

P. Sl.

PICĂTURI

— Luftează în fața porții goale. Normal! Nu e frumos să intri în casa omului, în lipsa lui.

— De ce pasează mingea, cînd e la doi pași de poartă și are unghi bun de tragere? Poate din... colegialitate, sau ca să demonstreze că fotbalul este joc de asociație.

— Sînt fotbaliști care „cosesc" și „pun tălpi". Imixtiune nepermisă în ocupațiile altora!

— Dacă șuturile trase în spatele porții ar fi valabile, s-ar înregistra scoruri record.

Barbu ALEXANDRU

— Educarea spectatorului o fac de timpuriu familia, școala, societatea. Pe stadion are loc doar... examinarea!

— Cel mai mare pericol care pîndește o echipă situată în vîrful clasamentului este... amețeala!

— Cînd un meci se termină cu un scor alb, se spune că a fost un mare succes: s-a jucat cu... porțile închise!

— Slabul nivel al fotbalului poate face ca, treptat-treptat, sportul-rege să rămînă... fără supuși!

D. MAZILU

răspunde Ion Poștașu

AVOCAT GHIOCEL CONSTANTINESCU, PLOIEȘTI. Sînteți, deci, *„In căutarea liniștii"*, avînd ca moto la versurile dv. două date: 1 octombrie — zi neagră a fotbalului nostru; 12 octombrie — ziua meciului cu Portugalia.

Eu de la-ntîi octombrie încoace
Un pic de liniște nu am — și pace! —
Gîndindu-mă mereu la „doispre-zece".
Cînd dracul știe ce se va petrece!

...Dar îmi găsesc eu liniștea mea tară,
În orice caz, duminică spre seară:
Ori batem — și sînt liniștit, *tenace,*
Ori mă sugrum — și... odihnesc *în pace!*

Să nu faceți una ca asta! De altfel, cred că fotbaliștii noștri vor avea grijă de viața dumneavoastră și... a noastră!

ALEXANDRU POPA, BUZĂU. Dintre jucătorii cu care ne întîlnim încă pe terenurile noastre de fotbal, Greavu este acela care are la activ cel mai mare număr de meciuri în divizia A: 239. În continuare, „clasamentul" arată astfel: 2. Lereter (235), 3. Koszka (218), 4. Remus Cîmpeanu (214), 5. Pîrcălab (213).

NICU SAINER, PLOIEȘTI. Dacă aceasta este discuția pe care Dobrin a avut-o cu... el însuși, înaintea meciului cu Portugalia, atunci nu putem decît să fim bucuroși:

De ce n-aș recunoaște, zău,
Că-n meciul ăsta foarte greu,
Mi se va spune: „Să muncești!
Nu ține să te mai... pitești!"

CORNEL GHINACI și EUGEN BOLD, SLATINA. Fostul extrem stînga al echipei Petrolul, Moldoveanu, a jucat un timp și la Steaua

ANDREI PROCA, TÎRGU JIU. Cel de al treilea meci cu Danemarca, din cadrul preliminariilor olimpice pentru Tokio, s-a jucat la Torino. (Primul meci, disputat la Copenhaga, fusese cîștigat de fotbaliștii noștri, cu 3-2, iar cel de al doilea joc, desfășurat în București, se încheiase cu același scor, dar în favoarea... danezilor). Cea de a treia partidă ne-a adus victoria, în prelungiri, golul victoriei fiind înscris de Sasu, în min. 117, deci cu 3 minute înainte de a se recurge la tragerea la sorți! În acest meci, noi am aliniat următorul „11": Mîndru — Popa, Greavu — Petru Emil, Caricaș, Koszka — Pîrcălab, Sasu, Fl. Voinea, Constantin, Creiniceanu.

GHEORGHE TONCA, VĂRĂȘTI, JUDEȚUL BIHOR. 1) *„Vă anunțăm că nu sîntem mulțumiți de felul cum joacă echipa noastră, Crișul".* Eu știu pe unii care sînt mulțumiți: adversarii ei! 2) „Cupa Jules Rimet" intră definitiv în posesia echipei care cîștigă de TREI ORI trofeul, chiar alternativ, nu neapărat consecutiv, cum cred unii.

IONIȚĂ MARIN, OLTENIȚA. România a participat la 7 din cele 9 ediții ale campionatului mondial de fotbal disputate pînă acum, și anume: 1930, 1934, 1938, 1954, 1958, 1966 și 1970 (ediția în curs). De 3 ori (1930, 1934 și 1938) a luat parte la turneul final. Sper ca viitorul meu răspuns la această întrebare să fie: de 4 ori!

IOVIAN RUSZ, ZALĂU. Farul a jucat pentru prima oară în diviza A, în ediția 1955, sub numele de Locomotiva P.C.A. Formația n-a rezistat și a retrogradat, după un singur an în „A". Constănțenii — de data aceasta sub titulatura actuală, Farul — au revenit în prima divizie, în ediția 1958—1959, retrogradînd din nou la finele campionatului 1960—61. După un an de absență, Farul a reintrat în prima categorie, clasîndu-se, în general, de-aci înainte, pe locuri ferite de... emoții.

ION V. BRATU, OLTENIȚA. Memoria nu vă înșeală: Țarălungă a făcut parte, la un moment dat — în 1965 — din lotul echipei Steaua. El are 24 de ani, iar începuturile sale fotbalistice sînt legate de Carpați Sinaia.

VICTOR LUCACI. Nu numai că nu v-a trecut supărarea provocată de acel 8-0 cu care a plecat U.T.A. de la Varșovia, dar iată că veniți și cu propunerea

de a li se imputa la toți — jucători, antrenori, conducători — costul deplasării. Ideea dv. nu rezolvă problema. Mult mai mult ne-a COSTAT deplasarea U.T.A.-ei, din punct de vedere sportiv!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

Cronica sufletistului

6000 DE OLTENI CA FOCUL!

...La locul numit „Urlătoare", peste drum de „Minerva". Acolo ședzum și plînsem noi, olteni, în serile de după suspendarea terenului din Bănie. Și tot acolo ne cîntărăm bucuria de după Tg. Jiu. Acum, „Urlătoarea" a devenit Agorona dezbaterilor pe marginea partidei cu Portugalia. Optimism deplin, robust și exprimat patetic, colorat, oltenește: „Ce, neică, Eusebio are mai multe picioare decît Dan al nostru?"

Mari sînt minunile tale, zeule Fotbal! La ceas de cumpănă, Dan, rapidistul, omul atîtor și atîtor diferende cu publicul craiovean, a devenit, pentru olteni, al nostru! Ca, de altfel, toți ceilalți băieți ai Naționalei, trecuți de-attea ori cu echipele lor de club prin lava tribunelor din Bănie: „San-Siro-ul de pe Jiu", „Groapa cu lei", „Cazanul lui Satan", „Arena infernală" etc. (În legătură cu aceasta, cunoscutul Ion Mihai, alias Ostrovschi, șeful galeriei craiovene, zice: „Degeaba se supără băieții de la echipe pe noi, că îi ținem tot în chiote și tălăngi și pocnitori cînd joacă la Craiova. De fapt, noi îi... antrenăm. Păi ce te faci dacă joci pe San-Siro-ul din Milano — care e, trebuie s-o recunoaștem, aproape la fel de zgomotos ca și Centralul nostru —, dacă n-ai pregătirea necesară!").

Glume. Frumoase, robuste, oltenești. Vorbe spuse iute, dar nelipsite de tîlc și trădînd de fapt o generozitate pe care n-o poate contesta nimeni fans-ilor de sub Bucovăț. Iată o mostră: „... Dacă-ar fi jucat Oblemenco în Națională, zice frezorul Savel Pătuleanu, de la Electroputere, parcă-am fi fost și noi, oltenii, mai... în față". „Nu se putea, nenică, îi răspunde mucalit amicul său Fane Bădescu, strungar la U.R.L.D.E., vecin de uzină și de tribună cu Savel, nu se putea să fim mai în față de cum sîntem. Păi nu pricepi? Nu puteam să dăm Naționalei și un atacant central, după ce i-am dat... antrenorul. Ar fi fost prea mare răspunderea pe umerii noștri, ai oltenilor. Pricepi?".

Cum să nu priceapă? Care va să zică, oltenii microbiști nu uită că Angelo Niculescu e de-al lor, get-beget, născut la Craiova și înscris cu majuscule în cartea fotbalistică a Băniei de demult, alături de Albu și Thierjung, de Bătrîn și Rusu Popescu. Nu uită, sînt mîndri de aceasta și debordanți de încredere în evoluția echipei conduse de un olteanu. „Asta e patriotism localnic", zice Savel. „Da de unde, răspunde Fane, ăsta e simț al răspunderii; adică: mergînd pe mîna unuia plecat dintre ai noștri, noi, oltenii, ne facem solidari cu el. Și la bine, și la rău. Pricepi?"

Pentru cine nu pricepe, este de-ajuns să arătăm că numărul oltenilor „de-acasă" care vor fi prezenți duminică în tribuna bucureșteană se apropie de 6.000.

6.000 de olteni pe „23 August"! Pricepi, maestre Angelo Niculescu, pricepi Dane? Și pricepi Lucescu: oltenii au tradus perfect maxima lui Suetonius, citată de d-ta în latinește, la Televiziune: „Prietenul la greu se cunoaște".

Așadar, pregătește-ți urechile, văzduh al Capitalei: vin oltenii! Mi-ar plăcea să-i știu vecini de tribună cu veșnicii lor rivali, giuleștenii. Așa, pentru un „care pe care", util de dată aceasta amîndurora. Și nouă, tuturor.

Petre DRAGU